

Боянчо тихо се смѣялъ въ своето съривалище и шомъ отминала баба му, той взелъ една брадва и се измѣкналъ къмъ близката джбрана.

Ето я и гората! Славейко кърши мила весела пѣсень. Боянчо поелъ една пжтека край горския потокъ и навлѣзълъ навжтрѣ въ тъмнии лѣсъ. Нѣщо зашумѣло. Чуло се гласъ: „Квакъ-крякъ! . . Боянчо не се боялъ отъ тъмнината, но сега трепналъ. Самъ е и тѣй далекъ отъ дома Сърдцето му забѣло тревожно.

— Жаба е, прешепналъ той и отново продължилъ своя пжтъ.

Подиръ малко чулъ между клонитѣ на единъ вѣковенъ джбъ нѣкакъвъ таинственъ гласъ „Бу! Бу! . .“ Боянчо замръзналъ на мѣстото си. Едва дигналъ погледъ на горѣ и насрѣща му блѣснали като живи вжглени двѣ голѣми очи . . .

Боянчо се сѣвилъ, че това е бухълъ и продължилъ пжтя си. Той е вече въ гжстия брѣзакъ. Какви млади тънки и красиви брѣзи! Какъ мило шумятъ съ зеленитѣ си листенца, ѣкашъ се съвѣтватъ по между си.

Край пжтечката стояла една брѣзичка тѣй стройна и хубава, щето на Боянчо се поискало съ единъ ударъ да я отсѣче и вземе съ себе си. Той замахналъ съ бравдата . . . Но изведнажъ брѣзовитѣ листенца силно зашумѣли и нему се сторило, че брѣзичката говори нѣщо. Боянчо отпустналъ бравдата и се вслушалъ.

Не ме бутай, Боянчо! Не ми нанисай рани съ своята остра брадва! Не ме отдѣлй отъ моя роденъ храсталакъ! . .

— Не ни убивай! Не ни отсичай! зашумѣли всички брѣзи въ горага, каго полюлявали своитѣ тънки вѣйчици.

Боянчо изпуснилъ бравдата на земята. Отворилъ уста отъ очудване. Гледа горѣ къмъ брѣзичкитѣ, а тѣ все още шепнѣли:

— Не ни бутай! Намъ тукъ е тѣй добрѣ! Тѣй хубаво и весело си живѣемъ! Не ни убивай! Не ни сѣчи! . . Ний даваме подслонъ на птичкитѣ, пѣснитѣ на които ти тѣй много, много обичашъ! Ние даваме влага на трѣвитѣ. Отъ нашитѣ долини извира пѣнливата рѣчица, въ която